

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. De duplici sapore Christi Jesu; & quòd summa virtutis in eo sit, ut, etiam absque spirituali dulcedine, afflictiones æquo animo toleremus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

quia omnibus quæ de foris advenire possunt, exclusis, nihilominus (velut sponsa in lectulo suo per noctem dilectum, *Cant. 3.* querens) eum cuius amore cætera exclusit, non invenit: quippe qui se adesse dissimulet, consueta nimirum suæ præsentis argumenta subtrahens, illam tenebris, horrore, angore circumfusam relinquens.

Illa igitur anima Deo sacrificat in terra deserta, in loco horrore & vastæ solitudinis: quæ, etiam undique destituta ac desolata, omnem animi sui propensionem divino beneplacito planè subjicit: ita ut proinde ei sapiat divina bonitas, eamque juxtà laudet & approbet, sive ipsam molliter, seu durè tractet, & sive in luce consolationis, sive in tenebris desolationis esse velit; quia nempe Deum purè & castè diligens, in ipso Deo nihil nisi Deum quatit.

Sed quoniam ea res summi momenti est in via spirituali, de ea nobis paulò uberius agendum est.

CAPVT X.

Exercitij ejusdem ulterior declaratio.

§. I.

De duplici sapore Christi IESU; & quod summa virtutis in eo sit, ut etiam absq. spiritali dulcedine, afflictiones æquo animo toleremus.

Sanctus Bernardinus Senensis tomo 3. suorum operum. *Serm. 9. de*
Hoc idem argumentum pertractans, cum illud posuisset: *B.V. a 3. c. 1.*
Christum in se duo continere saporum genera, reliquorum saporum differentias contingentia; quorum primus est, sapor dulcoris; alter, sapor doloris seu amaritudinis: atque utrumque hunc gustum expertos, tum Beatissimam DEI Matrem, tum Vas electionis Paulum Apostolū; nec verò illius

interioris amaritudinis expertem fuisse animam Salvatoris, ad extremum rectè solidèq; concludit: summum cultum, ac velut apicem Christianæ patientiæ in eo consistere, si etiã omni spiritali dulcedine destitutus, tamen Dei causa libenter adversa sustineas; multòq; esse perfectius, ut ipse loquitur, in passionibus consolationum penuriam pati, quàm consolationibus abundare.

Atque huic suæ conclusioni firmandæ, brevem sed fortem adducit epistolam B. Fratris Jacobi de Tuderto, de duplici sensu divini amoris, ad sanctum item virum ex eodem Ordine Seraphico F. Joannem de Alverna, per id tempus ægrum animo, & consuetis animi delitijs, divinisq; sensibus carentem. Quæ quidem epistola, quâ parte Latine scripta est, ita habet ad verbum.

Magnum reputavi & reputo, scire de DEO abundare. Quare? quia ibi exercetur humilitas & reverentia. Sed magnum reputavi & reputo, de DEO scire jejunare, & penuriam pati. Quare? quia exercetur ibi fides sine testimonijs, spes sine expectatione, caritas sine signis benevolentia. Fundamenta autem in montibus sanctis. Per hac fundamenta ascendit anima, ad illum montem coagulatum, in quo gustat mel de petra, oleumq; de saxo durissimo. Hæc B. Jacobus.

Quibus, licet brevibus, sed succo plenis divinæ cujusdam Sapientiæ, illud quod contendimus, efficit: Hominis profectum ac perfectionem in via spiritali, non (sicut eorum rerum imperiti existimant) de cœlestium voluptatibus ac copia, quibus Deus animas sibi dilectas (sub ipsa præsertim vitæ spiritalis inicitia) mulgere solet ac perfundere, non ex illa blanda familiaritate Sponsi cœlestis & tanquam teneris osculis & delicatis amplexibus, petendum & metiendum esse: sed ex solidarum virtutum exercitio, etiam in dilecti absentia, ex amore forti atque robusto, qui sciat, etiam de Deo jejunare, & suo quasi succo vivere; hoc est,

non DEI donis aut consolationibus duci, sed in uno ejus beneplacito, quæcunq; tandem sit rerum facies, perinde acquiescere. Hoc enim præ illo dubitari nequit, ipso suo genere, præstabilius esse ac DEO dignius.

Illecebræ illæ spirituales lac infantium sunt, & velut esca, quæ conciliantur ac tenentur in noviter suscepta disciplina; ne spiritualis vitæ amaritudine territi, sensim ad terrena solatia, & jam abdicatas carnis illecebras defluant. At inter acerbas animi cruces, absque sensu aut gustu spirituali persistere, & istam animi carnificinam, cum amore casto, & integra sui sub divinos nutus subjectione sufferre; hoc scilicet robustæ virtutis est, panis fortium, grandium animarum exercitatio.

Atque hoc est, quod S. Gertrudi Christus revelare dignatus est: tum demum sibi prorsus placere suorum electorum studia, si DEO serviant expensis suis. Illos autem suis expensis DEO servire, qui licet saporem devotionis minimè sentiant, in susceptis tamen pietatis exercitijs, quoad possunt, fideliter perseverant.

L. 3. c. 18.

§. 2.

Christum purè amanti, etiam divina solatia refugienda, & pro suspectis habenda.

EX quibus profectò illos decipi necesse est; quos, si contigerit divinis solatijs affluere, aut vel levi guttà respersi celestis voluptatis, tum demum beatos se, & DEO in paucis dilectos existiment: contrà, si spiritualis ariditas, si tenebræ mentis ingruerint, quasi offensum DEUM experiantur, ita de salute sua conclamatum putent. Sed audiant, in rebus spiritus experientissimū Blossum, singula suis ponderibus (ut solet) æstimantem. Si dulcedine, inquit, internā repletus, & supra se ipsum elevatus, usq; ad tertium celum evolaveris, ibiq; cum Angelis miscueris colloquia; rem tam grandem non facies, sicut si gr̃o amen & exilium cordis pro DEO tuo

Spec. Monach. divis. 2.
affe-